

Avântul

REDACTORI

D. L. Stăhiescu și C. N. Turcu

APARE SĂPTĂMĂNAL

REDACȚIA și ADMINISTRAȚIA
Strada Apele Minerale No. 8

Pentru adevărații români.

Cu ajutorul lui D-zeu și prin vitejia ostașilor Români neamul nostru, în urma războiului trecut, a reușit să se adune sub un singur sceptru, într-o singură țară liberă: România Mare.

Desfășurarea evenimentelor s'a conformat astfel unei legi firești și neînclăturabile: triumful dreptății.

Dar popoarele învinse, din mintea cărora n'a putut să dispară gloria de altădată, când tronau sfidătoare având la picioare popoare înlăntuite, în egoismul lor grav, nu sunt deloc liniștite.

Cu toate că ororile războiului au făcut ca acesta să fie dezaprobat de toată lumea, cu toate că s'a preconizat pentru viitor soluționarea tuturor conflictelor dintre popoare pe cale pașnică, pe calea unei drepte judecăți, cu toate acestea, în sufletul multor popoare, cari s'au simțit întrucâtva nedreptățiți, în noua ordine politică creată după război, mai cu seamă în sufletul popoarelor învinse, se găsește, incolțit, în stare latentă, germele urii și al distrugerii întregii lumi, de se poate, pentru gloria și triumful numai și numai al neamului lor.

Nu ne putem încrede în durata unei stări de perfectă liniște în viitor, mai cu seamă noi Români strănși, oarecum, între tampoanele a doi dușmani acerbi din răsărit și apus. De aceea trebuie să ne înțecim și să ne însușim forțele, pentru a ne apăra în caz de pericol, pentru a putea păstra ceea ce am recâștigat cu prețul scump al vieții noastre.

Neîntrecut în lupte este românul și devine fiară când cineva se încumetă să-i turbure viața-i tihnită, să-i răpească avutul și să-l ducă în stare de robie. Trecutul nostru ne e martor. Un război viitor va fi însă o adevărată catastrofă pentru popoarele cari ar fi în conflict.

Va fi războiul gazelor și războiul aerului.

Tranșee, rețele de sârmă, arme, tunuri, toate vor fi inutile, neputincioase să oprească puzderia de avioane vrăjmașe cari vor putea trece, oricând, nestingerite, pe deasupra pământului, oricât de bine înarmat ar fi acesta, improșcând cu bombe incendiare, cu bombe răspânditoare de gaze sufocante, și producând moartea până și nevinovaților copii din fașe.

Ne trebuie deci și nouă asemenea arme ca să preîntâmpinăm atacurile vrăjmașe.

Impotriva mașinărilor dușmane, tot cu mașinării poți birui, iar împotriva aeroplanului poți birui tot cu aeroplanul.

Aeroplanul este însă o armă foarte scumpă și oricâte mașini sburătoare ir face statul nostru, ele n'ar fi totuși îndestulătoare pentru apărarea noastră.

Și nouă ne trebuie cât mai multe.

Omul cu sufletul ciudat.

Există în țara noastră — printre puținii oameni demni de a fi trecuți în cartea marilor cugetători, a neobosiților cercetători și a prodigioșilor muncitori ai vremurilor noastre — un singur om cu o pondere uriașă.

Balanța — în care, deoparte, el singur stă să contrabalanseze droaia nesfârșită a contemporanilor aciuși de cealaltă parte — atârână greu, în spre el, spânzurând în aer pe toți cei ce îndrăznesc să i se împotrivesc.

El omul — singurul om — care a acumulat, la noi, partea cea mai mare din cultura și civilizația omenirii.

El omul care are curajul să atace și să ducă la bun sfârșit — indicând soluțiuni practice, ori numai teoretice — orice chestiune i s'ar ivi în cale. El omul de cea mai mare demnitate și de cea mai zdrobitoare autoritate printre conducătorii noștri...

De acest om impertinența celorlalți se rușinează. Furia sălbatecă a indivizilor răutăcioși se potolește. Hăr-mălaia ca de câini turbați cari se mușcă și se tăvălesc unii pe alții încetează. Locul scandalului îl ia liniștea atentă și respectuoasă, iar trivialitatea și injuria e înlocuită cu vorbă și expresii civilizate.

Acest om e colosul european lorga în mijlocul politicianilor români.

Intors, de curând, în țară, după aproape trei luni de rodnică hoinăreală prin țările Apusului — pe unde a purtat cu demnitate spiritul latinilor dela gurile Dunării — și-a reluat, din nou, ocupațiunile, cu aceeași intensitate cașicum n'ar fi lipsit, de aici dintre noi, o singură zi!

El atâta multiplicitate în ramurile de activitate pe care le desfășoară acest erou al muncii, încât uimește chiar și pe cei mai sceptici contemporani!

Pretutindeni muncă rodnică și constructivă! Pe altarul civilizației unde

acest neobosit făcător de idei se proiectează ca un urias, ca și pe altarul politic al patriei, unde râvnește să stărpiască tot ceea ce nu ar aduce o jertfă bine primită.

De zeci de ani, preconizează, el, o politică a lui, aparte, cu o ideologie și o mentalitate nouă — străină cu desăvârșire timpurilor noastre...

Când a plecat, acum câteva luni peste hotare, lăsase zările politicei noastre cam înegurate. În urmă ele s'au întunecat de tot. De aceea, adversari și prieteni îl așteptau cu înfrigurare, ca pe un profet al vremii.

Ba, în ultimul timp, toți — adversari și prieteni — i-au pregătit și un loc în camera din Dealul Patriarhiei, unde a fost nelipsit timp de câteva decenii.

Dar omul acesta e cu sufletul ciudat! A dovedit-o de atâtea ori până acum și încă odată de data aceasta: În ziua sosirii și-a desamăgit prietenii și aliații politici, cei cari îl așteptau cu atâta drag și nerăbdare! I-a umilit pe toți cu observațiuni aspre și admonestări severe...

Și o unanimă tresărire de bucurie se produse atunci printre rândurile adversarilor! Poate sperau că...

Dar a doua zi, dela tribuna camerei, un magistral discurs fu rostit... și maestrul își ingenuchise, demn, adversarii...

Se pare că omul acesta — cel dintâiu din țara noastră — nu se poate împăca, nu se poate înțelege cu nici unul dintre semenii săi întru meseria politică...

Adversarii spun despre el că e un om periculos, iar prietenii spun că: „e mai bine să-l ai pe lorga dușman!“ Știi cel puțin că trebuie să te păzești de dânsul...

În orice caz e un om cu sufletul ciudat!

C. N. TURCU

„Osana“

Osana? Tăc de o dată împăcatul și tristă lecție de psihologie socială! Contrast sgu-luitor între blânda privire a Mântuitorului, elanul mulțimei și răsplata aceeași mulțimi, în groznicile clipe ale răstignirii... După savârșirea minunii — învierii lui Lazăr din Betania, Hristos își continuă drumul spre cetatea Ierusalimului și „mergea blând și călare pe mîzul asinei“... — Primeste ea acelaș popor care avea să-l judece, să-l iasă înaintea cu ramuri și cu strigăte de „Osana“... Intrare triumfală, primire regească; bărbați, femei și copii îl aclamă ca pe un „Salvator“. Cât de repede se inflăcăază și se încrede poporul! Dar lupta între principul binelui și al răului e în permanentă ofensivă... În mulțimea inflăcărată s'au strecurat îndată cu planuri diabolice, farisei, cărturari sofști și saducei care nu vedeau viața omului decât până la oasă mormântului.

Cutremuratu-s'a Ierusalimul de această intrare triumfală! Dar tot acelaș Ierusalim s'a cutremurat când acelaș mulțime îl striga lui Iisus: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!“! Cu ochii minții Sale divine, nu vedea El că acest „Osana“ va fi spulberat de vântul fariseismului răstignitor? Nu vedea El consiliile fariseilor și bătrânilor poporului? Nu-I ardea inima când vedea în Iuda un trădător? Parasirea completă a acelei mulțimi hranită de El cu atâta hrană sufletească nu-I cutremura întreaga-I ființă? Dar lepădarea lui Petru — piatra fundamentală a credinței Sale? — Nu vedea El cum omenirea pentru care a venit în lume și a predicat cuvântul sfânt, îl pregătea piata ostemelor Sale — Răstignirea între doi criminali?! Da! Primii osanaele mulțimei gândurilor Sale îi erau îndreptate spre caile răstignirii!

Iată, ce lecție de psihologie socială ne dă sărbătoarea Florilor: „Omul de rând, coplesit de interesele materiale, nu vrea să știe nimic de orizonturile ce i le deschide genul; el îi aștearnă ramuri de finic numai până când acesta, îi promovează interesele; îndată ce însă genul îi descopere pretenția cu care a venit: să facă lumină în însunerecul plăcerii: râsuna strigătoare:

„Răstignești-l!“ (Schopenhauer)

Preot M. GAVRILESCU

Statul însă nu dispune de atâtea mijloace.

De aceea ziua de 8 Aprilie va fi ziua aviației noastre.

Se va face chetă în toată țara pentru aviația noastră.

Fiecare român adevărat trebuie să-și dea obolul său pentru apărarea patriei.

Mulți din noi, adesea, ne batem cu pumnul în piept și strigăm: Suntem Români.

Iată ocazia binevenită pentru a putea dovedi aceasta.

„AVÂNTUL“

Abonamentele la „Avântul“

LA SATE LEI 120 PE AN

LA ORASE LEI 150 PE AN

PENTRU BĂNCI, INSTITUȚIUNI ȘI

AD-ȚII PUBLICE LEI 200 PE AN

BISERICA ACTIVĂ

de Pr. I. CHIRCA

(continuare)

Biserica în înțelesul larg al cuvântului, e adunarea tuturor creștinilor cari cred și mărturisesc pe Iisus Hristos dumnezeul nostru.

În predi area învățăturilor creștine, biserica este ajutată și condusă pe pământ de clerul slujitor, care are o pregătire specială pentru slujirea lui Dumnezeu și pentru conservarea și desăvârșirea sufletului omenesc. Mai mult opera bisericii, cu ajutorul conducătorilor săi, se îndreaptă spre orizontul sădrii în om a voinții lui D-zeu.

În fața Altarului și de pe Avion, biserica a radiat de doua mii de ani dreptatea și buna ordine morală dintre oameni, la luminile acestei acțiuni, organizându-se în curs de veacuri statele europene creștine de azi, căci atunci când zicem civilizație europeană modernă trebuie să înțelegem civilizație creștină.

Biserica și opera sa, nu poate fi aici vinovată și nici răspunzătoare

dacă libertatea socială și materialismul vieții omului, a târât omenirea din evul mediu mai ales și azi la: lupte fratricide, lupte între clase sociale, între confesiuni diferite, între state creștine; iar în zilele noastre a târât omenirea în anarhie și bolșevism, din cauza ignoranței, superstițiilor și a pervertirii caracterului ideilor creștine. Când apostolii au încercat a se infuria și să caute pedepsirea acelor ce atacau pe marele lor Învațator, el îi mustră și-i spune lui Petru, «bagă sabia ta în teacă».

Iată azi sectanții dela noi, rezultatul frunței străine, a lăcomiei de bani, a lenei și a unui irendentism uranic, caută să-i iacă proiectii și să-i ademenească cu minciuni și bani, apoi predicarea liberă a Evangheliei și autoritatea nediscutabilă a Noului Testament nu e cauza acestor rătăcirii tendențioase cu scopul de bolșevizare și a credinșii nobile a omului.

Centrul de gravitațiune a Cultului divin creștin, îl formeză: Sfintele Taine, predicarea Evangheliei, rostirea textului Sfânt și explicarea lui

(continuare în pag. 2-4)

Simțul răspunderii

Cine îl are, cine a primit educația acestui simț, cine și l'a format prin ocupație, cine și l'a dezvoltat prin cutare asupra lui, cine n'a călcat ordinele, ci le-a îndeplinit cu conștiința răspunderii? Iată atâtea întrebări, ele singure răspunsuri altor serii de întrebări, izvorâte din una singură: „asupra cui cade vina atator nereguli și neorânduiri din viața socială de astăzi?”

Când vine vorba de răspunderi, tot individul se scutură, se scotoțește imaculat ca brândușele, primele flori de primăvară, răsăriile acum printre ultimii fulgi de zăpadă și printre primele picături de ploaie caldă, aruncând vina totdeauna asupra altora, asupra mediului, asupra unui întreg complex de împrejurări, numai asupra lui nu, el cel mai candid, dar mai nedreptățit decât toți din jurul lui.

Adorabilă justificare, nelipsită de o notă de compătimire, uneori și de o altă notă de poezie, în drama al cărei erou este; dar cu justificări forțate și silnice nu se îndreaptă societatea. Până și criminalul cel mai barbar și mai sălbatic va găsi o justificare în crima lui îngrozitoare, însă cu sistemul acestor scuze societatea se sfâșie, nu se menține și nu prosperează, după scopul din care și-a luat ființă și către care tinde.

Simțul răspunderii este cel mai însemnat dintre toate celelalte simțuri, din domeniul moralei. Toate celelalte simțuri privesc natura individuală, pe când acesta se rapoartă la natura socială, care angajează înseși interesele societății. Simțul datoriei impune, simțul onoarei obligă, simțul acordului cu spiritul vremii și a mediului ambiant purificat se impune în însuși, prin puterea dinamică, sporită de împrejurări, pe când simțul răspunderii exală, ca parfumul unei flori, din suferințele nobile, adânc conștiente asupra rostului lor în lume și rolului lor în cercul ocupației specifice, cum și a rolului de pe marea scenă a teatrului unei întregi colectivități de indivizi.

Amvoanele, catredrele, birourile, societățile și toate însărcinările publice ca și particulare, în care lucrează simțul răspunderii rodesc și înfloresc pe când acele în care acest simț dormitează, dacă nu doarme deabinele, acelea vegetează și ajung la peire, la dispreț public, iar reprezentanții lor la azilurile de corecție ori în fundul salinelor ochelilor de sare.

Societatea din timpul de față are durerea să constate în sânul ei atrofierea acestui simț, de o importanță atât de însemnată pentru progresul omenirii. Concepțiile materialiste ale vieții, greutatea traiului, vitregia unor conducători cu organele lor funcționarești, în privința salariului, pretențiile nejustificate ale unor proletari, în comparație cu alții, cu care situația lor socială, puterile sufletești și bagajul intelectual nu le dă dreptul să se compare, asediază simțul răspunderii, îl reduc la tăcere, îl izolează în întunecul conștiinței, pentru ca să se dea frâu liber tuturor instinctelor și dorințelor de petreceri fără seamăn.

Prin ce mijloace s'ar putea face simțite pulsațiile acestui simț?

Ordinile puterilor executive tresaltă simțul răspunderii, dar epiderma prea groasă, care îl acoperă, îl face să cadă iar în nesimțire. Sancțiunile și pedepsele chiar exemplare, aplicate unor exemplare de nesimțitori, zgudue, ca zgomotele tunetelor, conștiințele împovărate, dar simțul răspunderii apare la suprafață și dispare iarăși pe peste o fărâmă de vreme. Un timp ecoul tunetului și parafulgerului îl menține în vigoare, apoi cade iar în letargie, ca și cum n'ar mai exista. Sfaturile părințești, îndemnul prietenos, îndrumările luminoase, conferințele publice, încălzitoare de suflete ce altceva urmăresc, în prima linie, de cât dezvoltarea acestui simț, fără de activitatea căruia, carul social, înglodat în hieului până la butucul roții, în zadar s'ar opinti să urnească din loc.

Să ne uităm însă la organismul viu social, către care se îndreaptă toate aceste orientări și să ne gândim la pilda sămănătorului din evanghelie. Semințele deși foarte bune, dar în zadar se aruncă pe pământul sterp și neroditor, în van cad pe cale, fără nici un folos pe piatră, de prisos în ciulinii și mărăcini. Numai aceea sământul rodește, care cade pe pământul bun și mănos.

Pământul pe care cad semințele îndrumărilor frumose pentru trezirea simțului răspunderii este așa cum se găsește: multă suprafață steapă. Atunci trebuie să-l preparăm. Prin ce mijloace? Prin cultură și educație. Timpul prielnic acestei lucrări? Toată viața, în special adolescența și tinerețea. Materia? Învățătura în școală, ocupația culturală educativă în familie,

Cultura populară

Există, la universitatea din Iași, un fervent propovăduitor al culturii în popor, un neobosit propagator de idei sănătoase și un popularizator neîntrecut al științei, pe înțelesul tuturor. E profesorul Ion Simionescu, distinsul conferențiar care a ținut, acum câțiva ani și în orașul nostru o extrem de interesantă conferință, despre „Dragostea de Țară”.

Domnia-sa are un cult deosebit pentru această țară pe care atât de mulți, din cei care se hrănesc în ea, o ignorază și o disprețuiesc. Are o nețărmurită iubire și dragoste față de umilul țaran român, în care vede o energie uimitoare, o putere de muncă uriașă și niște însușiri sufletești nebanuite.

În plugarul de la șes, în muncitorul din creierul pădurii, în ciobanul adăpostit sub nesfârșitul cerului și imensitatea naturii, în meseriașul din atelierul cu scândurile afumate, în ostașul umitor de dărz — de care „la porțile Moldovei s'a frânt tenonica hoardă a cotropitorilor de țară” — pretutindeni zace o energie latentă de cea mai bună calitate, care așteaptă doar să fie cât mai inteligent exploatată pentru țara aceasta.

cultivarea indivizilor în societate. Garanția? Întăietatea sau cel puțin atenția cuvenită învățăturilor religioase morale, cu singura autoritate supremă necontroversabilă și necontestabilă, care este Dumnezeu.

Nici un domeniu științific nu se ocupă mai mult de dezvoltarea acestui simț ca domeniul religios. Simțul răspunderii este nervul care străbate toată morala religioasă, este firul cu care se brodează întreaga doctrină creștină. De aceea cel mai indicat laborator pentru pregătirea acestui simț este doctrina creștină.

Intronarea lui Dumnezeu în cultură și educația școlilor noastre de toate gradele, respectarea lui Dumnezeu în altarul conjugal și preamărirea lui în sanctuarul jertfei celei fără de sânge din biserica Domnului, de către toți credincioșii, acordarea unui loc respectabil Dumnezeirii în toate relațiile sociale, nu numai la suprafață ci până în adâncul sufletelor și fixarea unui ideal moral, după învățăturile bisericii noastre creștine ortodoxe sunt cele dintâi și cele mai sigure mijloace pentru dezvoltarea acestui simț.

Preot GH. VERȘESCU

a noastră, să devie cea dintâi de pe lume...

Și D-l Simionescu nu vede soluția cea mai proprie pentru atingerea acestui țel decât în cultură — în cultura populară cea care va fi în stare să acționeze masele.

Despre această chestiune, de prim ordin pentru refacerea noastră — despre cultura populară — D-sa a ținut, la București, în ziua de 1 Aprilie, o minunată conferință, în fața unui public enorm.

După ce trece în revistă diferitele etape de infiripare ale neamului nostru, de la independență și până azi, conferențiarul trage concluzia că, azi, când trăim într-o epocă de prefaceri, cu o mentalitate nouă, trebuie să căutăm a adopta neprețuita comoră — care este sufletul nației noastre — la condițiile actuale de viață.

Nu e de ajuns ca poporul să fie o clasă de analfabeți înscrși în registrul știutorilor de carte. Trebuie să-l ajutăm să se hrănească din cultură și din civilizație.

Rolul principal aici îl are școala, care este agentul cel mai răspândit și mai obișnuit al propagării culturii. Școala este ploaia binecuvântată iar rodul ei — cultura — e fenomenul clinicat.

Dar nu numai școala oficială are această menire. Ar fi prea puțin! Ci toți acei ce se simt, cât de puțin, legați de acest neam, au menirea de a contribui la înfăptuirea reală a răspândirii culturii în popor.

Preoții, învățătorii, intelectualii, scriitorii, conferențiarii.

Mijlocul cel mai practic pentru propagare e, însă, *vorba țărârită*, adică ziarele broșurele și calendarele.

Conferențiarul accentuează în special asupra ziarului care este „manualul de cultură al omului de astăzi”, profesorul poporului”.

Către sfârșitul conferinței mai face apel la încă o inițiativă particulară: la puterea de muncă și inițiativă a studențimii, dându-le ca exemplu opera uriașă săvârșită de studenții finlandezi — (culturalizarea completă a țării lor).

„Cel ce are urechi de auzit să audă”, au fost ultimele cuvinte ale neîntrecutului conferențiar.

C. N. T.

Citiți „Avântul”

BISERICA ACTIVĂ

[continuare din pag. 1-a]

adică adaptarea la toate cerințele sufletești ale omului; arta bisericească; iar amploarea entuziasmului creștin, îl formează marea și sincera adunare a poporului credincios.

Ori câte legiferări s'ar face pentru ca începând cu Duminică, ziua de repaos sufletească universală a tuturor creștinilor de pe glob și cu alte serbări mari, legiferarea cea mai consacrată e voința omului de se uni cu D-zeu, luând parte la efectuarea Sfinței Liturghii în mod nesilit și ascultând cu evlavie cuvântul Evangheliei precum și tălcuirea acestuia.

Deoarece, trăim în vremea când tot ce afirmă cineva să dovedească, întemeindu-se pe documente, și mai ales când e vorba de autoritatea bisericii creștine, ca factor universal de cultură, vom cita câteva rânduri din Clement Alexandrinul.

Cine a fost Clement? Clement Alexandrinul a fost cel mai mare Uchelat al școlii din Alexandria, centrul culturii universale orientale, atât din punct de vedere creștin cât și uman. A mai fost și profesorul lui Origen, cel mai învățat bărbat din veacul al IV-lea, care alunecând pe o pantă greșită a interpretării anumitor texte religioase, nu este socotit printre scriitorii bisericii creștine ortodoxe.

Iată ce zice, marele pedagog Clement despre pedagogia Noului Testament:

Pedagogul nostru este Iisus Hristos, fiul lui Dumnezeu, căruia noi trebuie să-i urmăm ca și niște copii nevrâstnici, căci singur Dumnezeu rămâne perfecțiunea în întreg universal. După cum un singur D-zeu este în tot universal, asemenea un singur pedagog avem și o singură biserică. Noi toți după cuvântul Sfinței Scripturi, suntem numiți copii. D-zeu ne-a condus întotdeauna în cursul veacurilor și el este permanentul nostru pedagog

după cum copiii nu pot trăi fără pedagog, servii fără stăpân și oile fără păstor.

„Pedagogul nostru căruia îi urmăm se numește Iisus. El câte odată se numește pe sine păstor: Eu sunt păstorul cel bun. Pedagogul nostru este bun și drept, după cum s'a zis că: Nimeni nu este bun fără numai unul D-zeu Iisus ca pedagog al omenirii nu numai că a fost bun, dar a ajuns la maximum de bunătate, jertfindu-se pe sine pentru mântuirea omului, când știm că a rămas cu aceiași față senină a iubirii creștine și cu cuvântul iertării pe buze, pentru toți cei ce l-au batjocorit chinuit și crucificat pe Golgota! El, ca pedagog de toate se îngrijește, însă de nimic nu-i mai preocupat ca de Om”.

În 1919, când trigurile războiului mondial, la care am cooperat și noi pentru întregirea unității naționale, citisem într-un ziar, o informație. Acea informație era ca un fel de comunicare ce se făcea în public de către

revoluționari și dușmani ai neamului românesc că: «de acum în statul român, lupta trebuie dusă pentru distrugerea bisericii creștine ortodoxe, care este sufletul și viața națiunii române»

Ideia aceasta, din nefericire n'a putut răsări în ogorul sufletesc al neamului nostru, s'au chiar dacă o îi încolțit pe undeva a rămas ca buruiănă uscată.

Rezultatul e altul. Biserica în ziua de 8 Aprilie a.c. Duminică Floriilor face chetă publică și va organiza comitete, care să se ocupe pentru strângerea fondurilor trebuitoare sporirii și întăririi Aviației noastre militare. Să ne mândrim că începând cu Vlăicuș eoul aviației noastre militare, geniul românesc a produs și în această direcție oameni și principii științifice adoptate de progresele cele mai civilizate.

Pr. IOAN CHIRCA

DELA CONSILIUL COMUNAL

Intre chestiunile de ordin gospodăresc, peste douăzeci la număr, ce s'au discutat în ședința consiliului comunal al orașului Piatra-N. în ședința dela 2 Aprilie crt., câteva dintr'nsele au ocupat cel mai mult timp, din cele trei ore și jumătate cât a ținut ședința, provocând adesea discuții aprinse în care D-nii consilieri făcând cu totul abstracție de măruntele interese de partid și de animozitățile personale, și-au exprimat în toată sinceritatea părerile lor. Era pe cât de frumos, pe atât de înălțător să vezi grupându-se pe chestiuni de ordin edilitar, oameni cari în chestiuni politice se combat cu înverșunare, luptând în consiliu cu toată vehemența cu proprii lor partizani sau dușmani personali, susținându-și reciproc propunerile când convingerile lor coincideau.

Așa că s'a putut asista la specta-

colul deosebit de rar, ca de pildă D-l Leon Pșepelinschi prefectul județului să lupte alături cu D-l deputat țărănist Gică Măcărescu și alți țărăniști și liberali, împotriva părerilor d-lui deputat liberal N. Alexandrescu-Guranda susținut de alți țărăniști și averescani; sau pe d-l Colonel Calmuschi susținând părerea neîmpăcatului său adversar: D-l Grigore Tomida. Iată proba cea mai evidentă, că la primărie se urmăresc numai interesele gospodărești ale orașului, făcându-se abstracție de tot ce despărțește pe consilieri în afară de camera de ședință.

Cu deosebit tact D-l Primar Cice-rone Palade ține echilibrul în discuțiunile ca un adevărat președinte, așa că nimeni nu se poate plânge de părtinire.

În ședința amintită mai sus s'a hotărât între altele să se încheie cuvenitul contract cu D-nii ingineri: Ciurileanu, Paul Teodorescu și Anton Irimia pentru planul de sistematizare a orașului nostru, pentru suma de trei milioane și jumătate lei. — Această este cea mai necesară lucrare pentru înfrumusețarea orașului nostru spre a-l scăpa de viitor de aspectul prea oriental și cu totul desordonat de astăzi. Pentru toate străzile ce se vor deschide în viitor, cași la orice clădire ce se va ridica, va trebui să se țină seama de acest plan. Lucrarea cuprinde și planul fiecărei proprietăți particulare, ce intră tot în prețul de mai sus, urmând ca participării să plătească o mică taxă primăriei; pe când dacă și l'ar face fiecare în parte ar costa enorm de mult pe cetățeni.

S'a aprobat oferta D-lui Vasilescu-Carpen, directorul școlii Politehnice din București, de a supraveghea lucrările de construcție a noiei uzini electrice, pentru un comision de 1%.

S'a hotărât înființarea a 4 pompe automate pentru aprovizionarea automobilelor cu benzină, ce urmează să fie instalate în următoarele locuri pe proprietatea comunei: 1) Pe locul viran din fața Șc. No. 3 de fete, de lângă podul lui Sculy; 2) În dosul grădinei publice; 3) În Bulevardul Elisabeta aproape de Bulevardul Em. Costinescu, în apropierea gărei și 4) Pe locul din fața Federaliei. De la toate primăria va încasa convenitele taxe ce se vor fixa ulterior.

Cererea Soc. Steaua Română de a instala un bazin cu pompă pe proprietatea D-lui Todiriță Ivașcu, din str. Alex. cel Bun, după ce a stărnit discuțiuni aprinse, a fost respinsă cu 17 voturi, fiind numai 6 pentru.

S'a decis ca primăria să întregească suma necesară pentru instalarea luminei electrice în biserica Sf. Gheorghe, pe lângă cea colectată dela enoriași în același scop.

S'a ratificat împărțirea loturilor pentru construirea de locuințe în noul cartier dela gara veche; dar s'a amânat pentru altă ședință fixarea tipurilor de case, spre a studia mai serios, ca să nu împedice pe cei cu mijloace modeste de a-și înjgheba căminul lor.

Din lipsa de spațiu nu putem înșira toate deciziunile ce s'au luat în această ședință.

Un lucru trebuie accentuat cu toată tăria: la primăria orașului Piatra-N. se face numai gospodărie și de loc politic.

Asistent

Citiți și răspândiți

„AVANTUL”

FESTIVALUL ATENEULUI POPULAR

Conferința d-lui Vianu a fost, pentru spiritele noastre, cei dela Piatra, un reviriment.

Lănțezeam. Căutam o eșire din monotonia dezolantă, inherentă oricăru oraș de provincie, depărtat de capitală.

Ibsen, văzut prin prisma sufletului D-omului Vianu, ne-a înviorat.

Într'o sală, încălzită de mulțimea de suflete, venită să-i asculte cuvântul, conferențiarul începe prin cauzele care au determinat felul de a fi al lui Ibsen: Ibsen e un singuratec, de-o solitudine aproape agresivă, de-o morală aspră, datorită însușirilor etnice ale popoarelor germanice din nord: Lipsa unei grupări omenești, pesimismul ireductibil provenit din vizunea unui final cosmic, metafizic, catastrofal: Go terdämmerung. Pe lângă aceasta, însăși cultura religioasă e supusă unor imperative stringente.

Ca împrejurări individuale, conferențiarul spune că Ibsen a luat o atitudine ostilă față de societate, din cauza oprobriului public: tatăl său era negustor și dăduse faliment.

Datorită acestor cauze, Ibsen apare ca un protestatar: între viața și opera sa există o relație aproape completă. Prezintă, însă, dificultăți de interpretare: n'are o logică strânsă, n'are un sistem de gândire. Contradicții în enunțare, inspirație în operă.

Trecând la analiza operei găsește contradicția. Brand e simbolul intransigenței: totul sau nimic. Cu toate acestea, prin finalul dramei, admite morala creștină:

Adevăratul Dumnezeu e iubirea. „Un dușman al poporului” e bazat pe individualism. Doct. Stokman e un individualist E. singur, der e teare. Dece? Fiindcă minoritatea are dreptatea, majoritatea are puterea.

„Ita's salbatică”: Werle-Junior a-runcă sămânța discordiei, aducând distrugerea unei familii oneste. Dr. Relling reflectează: „ce bine ar fi, dacă ar lipsi asemenea oameni din lume, cu pretenții de moralizare: minciuna vieții e totul. E necesară pentru oamenii mijlocii.”

Itosmersholm e tragedia nobleții Re-

beke-West se îndrăgostește de Johannes Rosmer, care e căsătorit; îndeamnă pe soția acestuia să se sinucidă. Iar ea venind în contact cu Rosmer, prin irradiațiunea de nobleță a acestuia, se înobilează, dar noblețea înseamnă moleșire: Rebeke e înobilată pentru moarte; se sinucide și ea și Rosmer.

Dar gândirea lui Ibsen evoluează: evoluaseră și sistemele filosofice. Schiller avea un alt ideal: binele trebuie efectuat nu prin înfrângerea de sine, ci prin plăcere.

Spencer e pentru o morală lipsită de sancțiuni. Guyau spune că desfășurarea neîncătușată a vieții ar duce la suprimarea păcatului. Noi sintem ființe simpatetice.

În „Imperiul a III-lea” Ibsen face o sinteză a creștinismului și păgânismului. Să existe, indierent când, un spirit fără ură, iubire fără disprețuirea vieții.

Să se împace Pan cu Logos. Făcînd o legătură între aceasta și contradicțiile de mai'nainte, desigur că ieșirea lui Relling n'ar mai fi. Hedwiga (fata din Rața silbatică) nu s'ar mai sinucide și nici aristocrația n'ar mai fi moleșitoare.

Ca încheiere, conferențiarul face o legătură cu starea dela noi: atitudinea noastră trebuie să fie: să luăm ca punct cardinal pe D-torul Stokman, să cultivăm puterea și prosperitatea morală a individului. Astfel transacția, umilința, lașitatea ne-ar urmări ca un trist cortegiu. Omul tare, e omul liber!

Numai prin astfel de oameni, vom ajunge la stilpii societății: Adevărul și libertatea.

Sub bagheta d-șoarei Sidonia Ho-gaș, corurile executate de elevele școlii secundare de fete, au reușit de minune. Entuziasmul publicului a vorbit mai mult decât s'ar putea scrie în aceste rânduri. Noi am dori ca dr. H să nu scape nici un prilej pentru a putea să ne procure clipe așa de plăcute. Am voi s'o mai auzim.

D-l prof. Nechita a avut câteva recitări simpatice.

V. ODOBEȘTIANU

Pentru „Reformatorul”

În No. 497 cu data de 1 Aprilie 1928, foaia „Reformatorul”, la rubrica actualității și sub titlul «O alegere cu tălc», răspundește unele neadevăruri, asupra cărora suntem în măsură să răspundem, întrucât nu dorim ca publicul cetitor să fie indus în eroare. — E vorba de alegerea prezidențială dela camera agricolă. Reformatorul scrie: «Se spune că această demnitate onorifică ar fi retribuită cică cu 16 mii lei pe lună și că D-l Dr. Comaniță a susținut în chip afectat candidatura actualului președinte...» Iată deodată trei neadevăruri pentru că: 1) Demnitatea de președinte nu e onorifică, ci e un post bugetar conf. legii și reg. camer. de agr. 2) Salariul președintelui e prevăzut în buget la suma de 8000 nu 16000 lei. 3) Că demnitatea de președinte a fost răvuită de mai mulți corifei liberali, asta nu ne interesează. — Adevărul este că această demnitate a fost impusă actualului președinte de către corpul electoral, iar la constituirea camerei, întreg consiliul a fost pentru respectarea acestui mandat. — Unde dar l-a găsit „Reformatorul” pe D-l Dr. Comaniță afectat și mai ales susținând candidatura actualului preșe-

dinte? — Al doilea adevăr care ne bucură și trebuie să-l cunoască toți alegătorii jud. Neamț este că: dela alcătuirea comisiei interimare și până în prezent — președintele actual D-l Mihai Corbu — n'a ridicat un ban de la camera agricolă, ci întreg salariul îl donează camerei, pentru fondul cumpărării de mașini agricole.

Iată dar adevăratul tălc al acestei alegeri!

Atragem atenția «reformatorului» ca să-și verifice povestirile persoanelor sale demne de încredere și apoi să informeze publicul, iar pe scriitorul «alegerii cu tălc», îl invităm să-și ștergă praful de pe ochelari, ca să nu mai vadă dublu și când scrie.....

G

În momentul când punem ziarul sub presă aflăm că s'a și colectat pentru AVIAȚIA ROMÂNĂ O SUMĂ DE PESTE 100.000 LEI.

Politica în Județul Neamț

PRECIZĂRI

In dorința de a contribui cât mult la satisfacerea dreptelor cereri și nevoi ale mulțimii, suntem nevoiți a pune la punct unele chestiuni.

După o iarnă lungă și geroasă, toată lumea nevoiașă suferă, dar mai ales agricultorii, care sperând să dea drumul vitelor la păscut, la începutul lui Martie, nu le-au putut scoate de la țesle nici la începutul lui Aprilie. Adăugând că în unele comuni, a fost și grindină, care a distrus complet recolta anului trecut, rezultă cât de gravă este lipsa de nutreț și seminte de sămănat, și justifică în parte lipsa de prevedere a agricultorilor.

Care ar fi instituțiile cari sunt datorate să sară în ajutorul agricultorilor? Băncile, spre a le pune la dispoziție creditele lor și Camera Agricolă, pentru a accelera cumpărarea și aducerea semințelor necesare, precum și a da îndrumările trebuitoare, cu ocazia începerii campaniei agricole a anului acesta, de care până și Inalta Regență se ocupă, ca fiind cel mai de seamă mijloc spre a scăpa de sărăcie.

Guvernul a acordat un credit de 2.400.000 lei județului Neamț, care să se distribuie prin Federală. Și Prefectura și-a dat toată silința să accelereze cât se poate satisfacerea nevoilor urgente ale agricultorilor.

Camera Agricolă se luptă însă cu multe greutate. Mai întâi nu poate satisface decât în parte mulțimea cererilor. Al doilea, după cum suntem informați, domnul Consilier Agricol nu-i dă nici un concurs, deși este obligat la aceasta, legea consacrându-l consilier de drept. D-sa, nefiind om politic, ar trebui să nu fie supărat că n'a fost ales președinte. Cu atât mai mult, cu cât noi credem că, ar fi fost o ingratitude și un adevărat sacrilegiu, a da peste locul pe care îl onorează cu multă competență domnul Mihai Corbu, de care nimeni nu poate spune, că și-a rotunjit averea în mod grăbit s'au case ocupă cu comisoane în dauna mulțimii.

Deocamdată cerem autorităților superioare, să ia măsuri, ca orice funcționar să-și facă datoria, așa cum cere legea. Cine s'a îmbogățit și poate trăi independent, să nu incurce demnitatea pe care o ocupă.

— Atât deocamdata.

„AVANTUL”

